

DRAUDZES VĒSTURE

Intervija ar Zigrīdu Šliseri - Liepājas Krusta draudzes senioru kluba „Atvasara” dalībnieci

Cik sena ir Tava saistība ar Krusta draudzi ?

No 20 gadu vecuma esmu spēlējusi mandolīnu Krusta draudzes orķestrī. Notika mēģinājumi, reizi mēnesī bija dziesmotie dievkalpojumi, uzstājāmie. Dziedāja solisti- Ērika, Irma, Rūdolfs, Visvaldis, Tāļa mamma. Baznīca bija pārpildīta. Tolaik daudzi spēlēja mandolīnas. Arī Dzidra un Viesturs (Šneideri). To noorganizēja Agnese Pļavinska. Spēlēju orķestrī līdz Pļavinskas aiziešanai mūžībā, tad arī orķestris beidza pastāvēt. Sāku iet Brāļu draudzē, jo tur mans tētis un mamma iepazinās. Tētismācītājs Reinholds Zīle vēlāk tika izsūtīts, mamma vadīja Svētdienas skolu Brāļu draudzē.

Kādas ir atmiņas par Agnesi Pļavinsku?

Viņa ļoti prata visu noorganizēt, uzrunāt un iesaistīt cilvēkus. Katram koristam sagādāja notis. Ja piecas dziesmas dievkalpojumā... reiz divdesmit- var parēķināt, cik nošu vajadzēja. Katram savas un katrai balsij atsevišķi visas notis bija jāuzraksta, jo tad jau nebija kopējamo aparātu. Pļavinska noorganizēja jauniešu pulciņu, sagatavoja viņiem uzstāšanos ar maziem teatralizētiem uzvedumiem, sagādāja tekstus, kas kuram jārunā, izvēlējas dziesmas. „Uguntiņa” ir dziedājusi arī mācītāja Jura Rubeņa kāzās.

Vai draudzē arī agrāk senioru kopa bija atsevišķi?

Tad visi bija kopā. Braucām vasarā pa upēm ar plostiem. Tolaik tā nedomāja, ka tikai jaunie lai brauc, vecāki brauca līdz, arī citi, kuri vēlējās. Visi bija draudzīgi. Tagad atdalīti- jaunieši par sevi, vecie par sevi. Vai mūsdienās varētu tā sarunāt, ka vecākie brauc ar jauniešiem? Vai tā gribētu? Vai tas patiktu? Toreiz Viesturs (Šneiders) skaisti noorganizēja plostu braucienus, kopā gājām riekstos. Plostu

braucienos svētdienā notika svētbrīdis. Palasījām Bībeli, parunājām, pielūdzām Dievu. Bija Robertiņš, Daina, Karmena, Alberts, Alfrēds ar dēlu. Visi baznīcā negāja, bet tā varēja daudz dzirdēt. Robertiņš liecības teica, kas bija ļoti svētīgi.

Kad gājām riekstos, Viesturs uztaisīja visiem ķekšus, lai zarus varētu pieliekt, bet daudz nedabūjām- vai nu nebija īstās vietas, citreiz bijām ieradušies par agru- uz Lindas (Zigrīdas meita) vārda dienu augustā. Kaut ko jau salasījām, bet nebija vēl gatavi. Linda, pilsētas bērns, vispār nemaz nezināja, kādas lazdas izskatās, kā rieksti aug. Galvenais bija process, tā darīšana, kopā būšana. Vispirms braucām ar autobusu, tad liels gabals bija jāiet kājām, pēc tam riekstu meklēšana un lasīšana...

Jauno gadu parasti pie Viestura svinējām. Istaba bija izrotāta ar piemērotiem Jaungada rotājumiem, „puškas” (plaukšķenes) šāva, spēlējām spēles. Divpadsmitos gājām ārā uz laukuma skatīties raķetes.

Arī dzimšanas dienas svinējām kopā. Atceros, maijā Viestura dzimšanas dienā lietus dēļ bija lieli plūdi. Modra pa Brīvības ielu brauca gumijas laivā.

Slēpot visi braucām uz Bernātiem. Kad izslēpojušies un nosaluši sanācām Krieviņu namiņā, galdā kūpēja kartupeļu biezputra. Ilmārs bija izvārījis kartupeļu biezputru ar sīpoliem.

Tika rīkoti riteņbraucieni. Notika arī negadījums- avārija, kad smagā mašīna notrieca mūsu jaunieti. Dakteri teica- cerību nav, starp dzīvību un nāvi. Jaunieši gāja katru dienu, lūdza Dievu. Šausmīgi pārdzīvoja- kā par savas ģimenes locekli. Pēc tam notika pateicības dievkalpojums par to, ka viņš izdzīvojis.

Mēs visi, kas toreiz bijām kopā, arī tagad esam draugi. Tā laika jauniešiem visiem ir savas ģimenes, bet tomēr turamies līdzās. Sadraudzība joprojām pastāv. Tagad viņi ir tie „vecie” ar bērniem! Citi jau aizgājuši Mūžībā: Karmena, Alberts, Tālis. Tāda ir dzīve.

Bībelē ir teikts, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Dieva vārdā, tur ir Dieva klātbūtne. Kā izpaudās Dieva klātbūtne jūsu starpā?

Atceros, vienā no braucieniem ar plostiem, bija divas klintis, kurām bērzs pārkrītis pāri. Emīls tur uzrāpās. Kad es to atceros... Varēja arī nogāzties un būt beigts. Tāds pārdrošs vecums- ap 14 vai 15.

Kur vēl? Neviens neuzbruka, kad gulējām, čūskas nesakoda. Dienišķā maizīte pietika, bijām paēduši, sadraudzībā.

Pastāsti par klubu „Atvasara”. Cik bieži tiekaties, ko darāt?

Sākumā Gunārs saka lūgšanu, tad Mārīte palasa no garīgas grāmatas. Tad tiek baudīts cienasts: speķa rauši, cepumi, tēja. Pēc tam tiek spēlēts loto. Man gan gribētos arī parunāties, divas nedēļas neesam tikušies. *Parunāties, nē, mēs gribam spēlēt loto!* Tā visi- tikai loto, runāties ne. Rasma no Vērgales gan labprāt aprunātos arī. Gribas taču par dzīvi parunāt. Kādreiz jau var to loto, bet vajag taču ko citu pārmaiņai. Reiz paņēmu līdz 10 Jaunās Derības. Aicināju- palasīsim katru reizi pa vienai nodaļai, katrs pa vienam pantiņam. Cits nevar salasīt, cits nedzird. Tā arī aiznesu tās. Bībeli varot lasīt mājās, bet loto tikai kopā var spēlēt. Tā nu visi spēlēja loto. Uzvarētājs dabū konfekti.

Oho! Uz konfektēm! Tātad arī vecāki cilvēki var kļūt atkarīgi no spēlēm!

Laikam. Ja negrib neko dziļāk uzzināt, izprast. Kādreiz Dzidra paņēma līdzīgu kartiņas ar jautājumiem par Bībeli, piemēram, kas ir mīlestība, kas ir mantkārība? Uz citām kartiņām ir rakstītas atbildes no Bībeles. Ja nezina atbildi pats, nolasa no kartiņas, kā Bībelē ir teikts. Varētu kādu dziesmu nodziedāt, vai kādu liecību pateikt.

Tad esam bijuši ekskursijās- pie Rasma uz Vērgalē, uz Karostā. Gunārs ļoti labi prot pastāstīt. Kā gids izvadāja, izstāstīja visu par Karostu. Bija arī gājiens pa jūrmalas kāpām. Tā kā es nevaru tikt līdz- Gunārs ātri iet, pārējie arī, paliku mājās.

Tiekamies divreiz mēnesī. Esam no Liepājas Krusta, Brāļu un Lutera draudzēm, Rasma- no Vērgales draudzes, ap desmit cilvēku kopā, kā kuru reizi. Svētkus un dzimšanas dienas svinam. Mārīte katram gatavo kartiņas. Jubilārs nes cienastu.

Kāda būtu tava liecība, ko gribētu citiem līdzdalīt?

(Domā) Par tomātiem? Tā gan uz mani pašu vairāk attiecas. Kā Dievs mani pamācīja, ka nevajag svētdienās pirkt. Ja pērkam svētdienā, tad mēs liekam citiem strādāt. Bībelē ir teikts, ka tev būs svēto dienu svētīt. Es pie tā ļoti piedomāju. Katru rītu es pieeļos, izlasu vienu nodaļu Bībelē, pielūdzu Dievu un tad eju savās gaitās. Un tā- kādas svētdienas rīts. Man ārkārtīgi kārojas tomātu. Nu tik liela kāre pēc tomātiem, ka taisni siekalas tek! Un mājās nav neviena paša! Domāju- aiziešu uz mazo tirdziņu un nopirkšu. Vienmēr jūtos tā neērti, ja svētdienā jāiet pirkt, domāju, kaut nevienu pazīstamu nesatīktu. Bet tik ļoti kārojas! Ātri aiziešu un nopirkšu. Laika nav, ātri atšķiršu Bībeli, nemeklējot izlasīšu to, kas uzšķīries, jo laika nav. Atveru Bībeli- tur stāv rakstīts: „*Piemini sabata dienu, ka tu to svētī. [..] tad nebūs tev nekādu darbu darīt, nedz tev, nedz tavam dēlam, nedz tavai meitai, nedz tavam kalpam, nedz tavai kalponei, nedz tavam lopam, nedz tam svešiniekam, kas ir tavos vārtos.*” Uzreiz sapratu- tas ir man, tā ir atbilde. Tā nenopirku tos tomātus. Aizgāju uz Brāļu draudzi. Trijos sākās dievkalpojums. Par tomātiem ir aizmirsts. Pārnāku mājās, vakars, jau tumšs- septembris bija. Es tai laikā pieskatīju vienu mazu meitenīti Esterīti. Vēlu vakarā, ap pusdeviņiem, man zvana Esterītes tēvs: „Zigrīda? Esmu pie jūsu mājas piebraucis, nonāciet lejā!” Noēju- man iedod pilnu plastmasas maisu ar tomātiem tā, ka ne panest. Iedod arī pienu- 3 litrus, kartupeļus, ka nespēju to visu uznest dzīvoklī. Kāpu augšā Dāvidam (mazdēlam) prasīt, lai nāk palīdzēt. Tā Dievs mani apdāvināja! Tirdziņā būtu vienu vai divus tomātus nopirkusi, bet nu es varēju ēst, cik gribu un cik ilgi gribu. Ja mēs paklausām nevis savām iegribām, bet Dievam, tad Viņš mūs bagātīgi svētī un apdāvina.

Ko gribētos novēlēt šīs avīzītes lasītājiem?

Lai arī ir gan daudz skaistu brīžu, gan grūti brīži, ir svarīgi būt sadraudzībā, palīdzēt citiem. Es atceros pagājušogad, kad tie divi puisīši pavasarī ezerā noslīka. Vienam tēvs, jauns vīrietis ap 40, dzīvo man kaimiņos. Viņš bija tādā izmisumā, ka pats vēlējās ezerā noslīkt. Visi viņa draugi gulēja pa nakti pie viņa mājās. Kaut arī mājās sieva ar mazu meitiņu. Trīs naktis. Kā viņš ceļas, tā draugi ceļas līdzī, atrunā to nedarīt. Viens draugs pat no Grobiņas brauca, bet no rīta- atpakaļ uz darbu. Sabiedrībā zināms cilvēks, vadošu amatu ieņem.

Grūtos brīžos ir svarīgi piedāvāt savu palīdzību. Kad mamma nomira, domāju- vajag nesēju. Runājam ar Albertu, kur ņemt, vēl viena pietrūkst. Te- telefona zvans- mana lietuviešu draudzene: „Vai tev nevajag nesēju? Mans dēls var nest.”

Ir ļoti svarīgi- palīdzēt otram grūtā brīdī. Kas nav tam gājis cauri, tas to nesaprot.

Būt kopā ne tikai skaistos brīžos, bet arī grūtībās!